

Poutník naděje stoupá na posvátnou horu Velikonoc

„Zatrubte na polnici, nařídte půst“ (Jl 2,15), říká prorok v prvním čtení. Postní dobu zahajuje pronikavý zvuk polnice, který uším nelahodí, leč vyhlašuje půst. Tento mocný zvuk má zvolnit náš život, který stále spěchá, ale často neví kam. Volá, abychom zastavili, vykročili k podstatnému a postili se od nadbytečností, které působí roztěkanost.

Je to budíček pro duši. Zvuk tohoto budíku provází krátké a procítěné poselství, který Pán předává ústy proroka. „Navraťte se ke mně“ (v. 12). Vrátit se. Máme-li se vrátit, znamená to, že jsem se zatoula-li. Postní doba je časem, kdy je třeba znovu objevit směr života. Stejně jako při chůzi je totiž na naší životní dráze opravdu směrodatné neztratit ze zřetel cíl,“ zamýšlí se v jedné z postních homilií papež František.⁽¹⁾ Celý její text (označen [fialově](#)) nám posloužil jako inspirace a zároveň i podklad pro tuto misijní postní aktivitu s almužnou.

Jak často si klademe otázku, kam ve svém životě směřujeme a jaký má náš život cíl? Co kdybychom v tomto Jubilejním roce 2025 zkusili pojmout prožívání postní doby jako poutník naděje, který se rozhodl vystoupat „na posvátnou horu Velikonoc“⁽²⁾ s jasným cílem? Jenže který ze všech možných motivů cesty je ten pravý?

„Pokud se zájmem cesty stane výhled do okolí nebo zastávka k jídlu, nedojde se daleko. Každý z nás se může ptát: hledám kurz své životní cesty? Anebo mi stačí žít ze dne na den, myslet jen na to, abych se měl dobře, vyřešil nějaký ten problém a trochu se pobavil? A jaký je ten kurz? Možná snaha o zdraví, o kterém mnozí tvrdí, že

je nejpřednější, ale které dříve či později pomine? Možná majetek a blahobyť? Kvůli tomu však na světě nejsme. Navraťte se ke mně, praví Pán. Ke mně. Cílem naší cesty světem je Pán. Kurz je třeba zaměřit k Němu.“

Co to však v každodenním praktickém prožívání našeho bytí znamená?

Budme poutníky naděje

Jubilejní či Svatý rok je vhodným časem pro smíření a odpuštění. V tomto období milosti o ni můžeme snadněji požádat, stejně jako ji velkoryseji projevít. Je to také doba příznačná pro vykonání poutě, která pro nás může mít transformační ráz. I když budeme mít na zřeteli jasný cíl, nakonec tím, co o úspěchu celé cesty rozhoduje, je to, co během ní zažijeme, překonáme a jak s těmito zkušenostmi a zážitky dále naložíme.

„Není náhodou, že zásadním prvkem každého Svatého roku je pouť. Pro toho, kdo hledá smysl života, je charakteristické, že se vydává na cestu. Pěší pouť velmi napomáhá ke znovuobjevení hodnoty ticha, námahy a toho, co je podstatné.“⁽³⁾ (z buly papeže Františka k vyhlášení řádného Svatého roku 2025, z níž budeme citovat i dále – viz texty [v kurzívě](#))

Tématem Jubilejního roku 2025 jsou „Poutníci naděje“. „V srdci každého člověka se skrývá naděje jako touha po dobru a očekávání dobra, ač nevíme, co přinese druhý den. Nepředvídatelnost budoucnosti přece jen dává vzejít někdy protikladným pocitům: od důvěry po obavy, od vyrovnanosti po bezútěšnost, od jistoty po pochybnosti. Často se setkáváme s lidmi, kteří jsou skleslí, kteří do budoucnosti hledí skepticky a pesimisticky, jako kdyby jim nic nemohlo přinést štěstí. Kéž je Svatý rok pro všechny příležitosti k oživení naděje.“

Žijme pro oheň

„Jakkoli se namáháme, žádný majetek si s sebou z života neodneseme. Pozemské statky se rozplynou jako prach ve větru. Majetky jsou provizorní, moc pomine a úspěch se vytratí. Dnes dominující kultura zdání, která nás svádí, abychom žili pro pomíjivé věci, je obrovský klam. Je totiž jako plamen: jakmile dohoří, zanechá jen popel. Postní doba je opětovným objevením toho, že jsme učiněni pro oheň, který plane navěky, nikoli pro popel, který hned vyhasne; pro Boha, nikoli pro svět; pro nebeskou věčnost, nikoli pro pozemský klam; pro svobodu dětí, nikoli pro otročení věcem. Můžeme se dnes zeptat: na čí straně jsem? Žiji pro oheň nebo pro popel?“

Zahajme své putování na posvátnou horu Velikonoc tím, že si necháme udělit popelec

„Je to znamení, které nám umožňuje přemýšlet o tom, co nosíme v hlavě. Naše myšlenky často sledují pomíjivé věci, které přicházejí a odcházejí. Jemná vrstva popela, kterou přijmeme, má delikátně a pravdivě naznačit, že ze spousty věcí, které nosíme v hlavě a po kterých se každodenně sháníme a pídíme, nezůstane nic.“

Absolvujme na naší cestě všechny tři etapy

„Na této cestě obrácení k podstatnému, jíž je postní doba, evangelium podává tři etapy, kterými máme projít na Pánův pokyn bez pokrytectví a předstírání.

Jsou to almužna, modlitba a půst. K čemu jsou?

Almužna, modlitba a půst nás přivádějí k jediným třem skutečnostem, které nezanikají. Modlitba nás pojí k Bohu, dobročinná láska k bližnímu, půst k nám samotným. Bůh, bratři a můj život: to jsou tři skutečnosti, které nekončí v nicotě a do nichž je třeba investovat.

Postní doba nás tedy zve, abychom hleděli:

- k Nejvyššímu modlitbou, jež osvobozuje od horizontálního a mělkého života, ve kterém nacházíme čas pro sebe, ale zapomínáme na Boha;
- potom k druhému dobročinnou láskou, jež osvobozuje od marnivosti mít, od smýšlení, podle něhož jdou věci dobře, pokud vyhovují mně;
- a nakonec nás zve, abychom pohlédli do svého nitra půstem, který nás osvobozuje od lpění na věcech a na světskosti, která uspává srdce.

Modlitba, dobročinná láska a půst – tři investice do pokladu, který trvá.“

V postní době se tedy při tomto symbolickém stoupání na posvátnou horu Velikonoc ve svém životě zaměříme na tři témata: Bůh (modlitba) – Bližní (almužna) – Já (půst) a jejich vzájemné propojení. To vše prostřednictvím drobných každodenních činností.

Zaměříme svá srdce k Ježíši

„Ježíš řekl: *Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*“ (Mt 6,21). Naše srdce vždycky někam směřuje, jako buzola hledající směr. Lze ho přirovnat také k magnetu: potřebuje k něčemu přilnout. Avšak přilne-li pouze k pozemským věcem, stane se dříve či později jejich otrokem. Věci, které mají sloužit, se stanou věcmi, kterým se slouží. Vzhled, peníze, kariéra, zábava – žijeme-li pro ně, stanou se modlami, které nás používají; sirénami, které nás mámí a potom nechávají napospas. Jestliže však srdce přilne k tomu, co nepomíjí, nalezneme sebe a staneme se svobodnými. Postní doba je časem milosti, jež osvobozuje srdce od marností. Je dobou uzdravení ze závislostí, jež nás svádějí. Je časem, kdy

upřít pohled k tomu, co zůstává. Kam tedy upřít zrak v postní době? To je prosté. K Ukřižovanému. Ježíš na kříži je jako životní buzola, která ukazuje k nebi.“

Co konkrétně pro to mohu učinit já?

Inspirace pro misijní skutky:

- misijní adorace či rozjímání nad Písmem (např.: Řím 5; 2 Kor 6; Mt 28; Jan 16; 1 Kor 5,6-8; Řím 10,8-17; Skutky 20,22-35)
- týdenní modlitba misijního růžence nebo denní modlitba desátku s misijním úmyslem
- modlitba Křížové cesty s Pauline Jaricot / Křížové cesty za děti v misijních zemích
- aktivně absolvovat Den modlitby a postu za misionáře mučedníky (24. března)
- pravidelná modlitba za misionáře, např.:

„Můj Pane, mé oči vidí hlavně zlo, které zaplavuje náš svět a ztrácím mnohdy naději na světlo, které by proniklo tyto temnoty. Pane, Ty sám si volíš a povoláváš své spolupracovníky. Ty jsi dokázal proměnit pronásledovatele církve Šavla v neúnavného misionáře! Ty můžeš i v dnešní době probouzet nové osobnosti schopné nést Tvé světlo a Tvou radostnou zvěst do všech koutů světa a společnosti. Pane prosím Tě, obnov v našem středu své mocné působení, projev svou moc a vzbuzuj si uprostřed nás nové hlasatele evangelia. A prosím Tě, používej i mě ke zvěstování své radostné zvěsti mému okolí. Dobrý pastýři, pečuj o své stádo a posílej nadále dělníky na svou žeh! Amen.“ (IV)

Obraťme se k druhému dobročinnou láskou

„Svatý rok nás vybízí, abychom se stali hmatatelnými znameními naděje pro tolik bratří a sester, kteří žijí v tíživých podmínkách. (...) Skutky milosrdné lásky jsou také skutky naděje, které

v srdci znovu probouzejí vděčnost. (...) Znamení naděje potřebují také ti, kteří jsou jejím samotným ztělesněním, a to mladí lidé. (...) Kéž se se znovuobnoveným nadšením staráme o mladé lidi, studenty, snoubence, o přicházející generace! Budme nablízku mladým, kteří jsou radostí a nadějí církve i světa! (...) Kéž jsou křesťané vždy ochotni hájit práva nejslabších. Kéž jim s velkorysostí otevrou své dveře a přijmou je, aby nikomu nikdy nechyběla naděje na lepší život. (...) Znamení naděje si zaslouží staří lidé, kteří často zažívají samotu a pocit opuštěnosti. Docenit poklad, kterým jsou, docenit jejich životní zkušenosti, moudrost, již jsou nositeli, a to, čím mohou být prospěšní, je úkolem křesťanů a občanské společnosti. (...) Zvláště pamatuji na dědečky a babičky, kteří jsou ztělesněním předávání víry a životní moudrosti mladším generacím. Kéž je v tom podpoří vděčnost dětí a láska vnoučat, které v nich nacházejí své ukotvení, pochopení a povzbuzení. Se sklíčeností vyprošuji naději miliardám chudých, kterým často k životu chybí to nezákladnější. Tváří v tvář stále dalším a dalším po sobě následujícím vlnám chudnutí hrozí, že si na ně zvykneme a smíříme se s nimi. (...) Potkáváme chudé nebo zchudlé lidi každý

den, a někdy jsou to i naši sousedé. Často nemají kde bydlet, nemají ani jídlo, které by odpovídalo běžné denní potřebě. Trpí odloučeností a lhostejností mnohých. (...) Všichni pokřtění, každý se svým vlastním charismatem a posláním, jsou spoluzodpovědní za to, aby nejrůznější znamení naděje svědčila o přítomnosti Boha ve světě.“

Co konkrétně pro to mohu učinit já?

Inspirace pro misijní skutky:

- nabídnout svůj čas potřebným (navštívit nemocného či osamělého)
- vlídně reagovat na nepříjemného člověka
- dobrovolnicky se podílet na přípravě misijní akce
- vést evangelizační rozhovor či svědčit o Kristu konkrétním činem
- podívat se se svými blízkými na misijní dokument a popovídat si o něm

Odhazujeme břemena, která nás tíží...

„Prostota dřeva, Pánovo mlčení a sebezřeknutí z lásky nám ukazují potřebu prostšího života osvobozeného od přílišného shonu po věcech. Ježíš nás z kříže učí mocné odvaze odříkání. Pod tíží nadměrných břemen totiž nepostoupíme vpřed. Potřebujeme se uvolnit od chapadel konzumu i léček sobectví, od stále rostoucí chytivosti, od neustálé nespokojenosti, od srdce zavřeného potřebám chudých.“

Co konkrétně pro to mohu učinit já?

Inspirace pro misijní skutky:

- věnovat misiím (na mešní intence) např. svůj jednodenní výdělek nebo peníze ušetřené za požitky, které jsme si v postní době odepřeli
- projevit trpělivost či statečnost
- strávit určitý čas v nepohodlných či skromných podmínkách
- otužovat se
- místo sledování televize nebo internetu vykonat dlouho odkládanou práci

... a obejmeme život, který nezaniká

„Ježíš, který na dřevě kříže plane láskou, nás volá k životu, který hoří pro Něho a neztratí se nikdy v popelu světa, k životu, který žhne láskou a nikdy nezaniká v průměrnosti. Je život, který od nás požaduje, obtížný? Ano, ale vede k cíli, jak ukazuje postní doba, jež začíná popelcem, ale vrcholí ohněm Velikonoční noci a objevem, že Ježíšovo tělo není v hrobě zpopelněno, nýbrž slavně vzkříšeno. Platí to i pro nás, kteří jsme prach, pokud se obrátíme se svými slabostmi k Pánu, vydáme se na cestu lásky a obejmeme život, který nezaniká. Jistě se tak ocitneme v radosti.“

Papežská misijní díla
www.missio.cz

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
IČO: 736340051
č. účtu: 72540444/2700
☎ +420 604 838 882

I Zdroj: Homilie papeže Františka z 6. 3. 2019, <https://www.radiovaticana.cz>

II Zdroj: Dokument ČBK Příprava na velikonoční svátky a jejich slavení z roku 1988, <https://www.pastorace.cz>

III Zdroj: Bula papeže Františka k vyhlášení řádného Svatého roku 2025, <https://www.pastorace.cz>

IV Zdroj: Modlitby za církev a její služebníky, povolání, <https://www.modlitba.cz>

Další informace:

